Arta-i lungă, viața-i scurtă!

Cînd o echipă de la noi joacă bine și cîștigă, apoi pierde (chiar pe teren propriu) la cîteva zile interval, nu mai resimțim nici măcar farmecul surprizei. Prin repetare s-a tocit treptat. Se credea că Steaua a început să iasă din anonimatul care o amenință de cîțiva ani. Conduita tehnico-tactică din a doua repriză a jocului cu Dinamo București era girul cel mai recent. A venit și ziua partidei cu Steagul roșu. Ce contrast! Alăturînd cele două imagini ale echipei bucureștene, ele se anulează complet. Mai putem accepta explicații în genul: „au abordat cu ușurință partida" sau „n-au respectat sarcinile de joc"? Sînt uzate și comode. Clișee verbale care te scutesc (din păcate) de orice efort analitic, la îndemîna oricui (specialist ori ba), mască ce ascunde adevăratele cauze, cuvinte inerte aruncate cu intenții de acoperire peste vina jucătorilor și antrenorilor.

Ce înseamnă o repriză bună după atîtea meciuri incolore? Puținul acesta ar fi trebuit să-i ambiționeze pe *Sătmăreanu*, pe *Chiru*, pe *D. Popescu*, *Voinea*, *S. Avram*. Au văzut atîtea echipe și fotbaliști mari. Și-au dat seama (sper), cît mai au pînă la treapta unei solide reputații, dacă sînt cinstiți cu ei înșiși, cu publicul de pe stadioane, cu fotbalul nostru. Un fotbalist adevărat se poate cocoța pe prima jumătate de oră de succes ca pe un piedestal adevărat? Mostra aceea de fotbal dezarticulat în maniera „unul se mișcă, restul stau", imobilismul din fazele ofensive mai ales, miopia tactică de care suferă și *Voinea* și *Sorin Avram* și *D. Popescu* și *Pantea*, postura lui *Sătmăreanu*, care a reușit să ne convingă pe viu în fața lui Győrfi cum l-a fentat *Loubet* la Paris, toate au fost o aspră verificare pentru cei ce cred că după un meci reușit au drept la pensie în partida viitoare. Dacă toți cei numiți transformă euforia unei victorii în motiv de blazare, atunci ne vedem obligați să semnalăm că le lipsește una dintre componentele esențiale ale noțiunii de fotbalist adevărat. E vorba de rezistența interioară, de autoexigență, de capacitatea de a transforma adjectivul elogios și sentimentul de superioritate în cheie de întors arcul ambiției oneste și al modestiei. E vorba de puterea de a-ți aminti după cel mai rîvnit succes dictonul „Ars longa, vita brevis" (Arta-i lungă, viața-i scurtă) respectat în sensul său mereu proaspăt, de toți marii fotbaliști.

Avem și antrenorilor să le imputăm ceva. Se pare că nu reușesc să-i țină pe jucători în mînă, semn în care se string atîtea slăbiciuni de ordin pedagogic. Nu-i simțim energici, mobilizatori, aspri cu cei vinovați, stimulînd pe cei ce sînt fotbaliști din pasiune. Vorbind de antrenorii de la Steaua, scriem lucruri care definesc linia de comportament a majorității antrenorilor.

Și încă ceva. Ne frapează manierismul spre care tind să alunece unii dintre jucătorii noștri. Pentru azi exemple numai de la Steaua. Jocul lui *Sorin Avram* aduce (în principiu nu în amănunt) cu jocul vreuneia dintre extremele prestigioase din Europa sau America de Sud? Aproape de loc. Atunci de ce se insistă, de ce se încearcă, cu lipsă de discernămînt, fasonarea acestui fotbalist pe un calapod neadecvat, cînd aturile sale îl recomandă mai mult pentru postul de atacant central? *D. Popescu*, fotbalist în care talentul s-a uscat pe trei sferturi, oprește fiecare minge, face preluări laterale și mișcări suplimentare, încetinind viteza jocului, se gîndește după ce-a primit balonul, nu anticipează. Obișnuit „să se arunce" asupra adversarului, *Sătmăreanu*, ușor de fentat, e victima tuturor extremelor mici de statură, agile, derutante. Ce s-a făcut pentru prevenirea sau combaterea acestor semne de plafonare? Ce s-a făcut ca echipa să nu sufere? Renașterea echipei Steaua rămîne un simplu anunț peste care cei ce l-au făcut așteaptă să se așternă uitarea? La Petroșeni echipa bucureșteană va juca poate incomparabil mai bine decît cu Steagul roșu. După o gafă urmează adesea o depășire de sine, apoi o comportare comună sau poate o nouă gafă, iată un itinerar bătătorit de atîtea echipe, de atîția jucători. Valoarea autentică se distinge prin constanța cu ea însăși, sau prin mișcarea ei ascendentă. Căderile și înălțările spectaculoase sînt un semn care exprimă un amestec în proporții egale, de calități și de defecte.

Despre învingători. Brașovenii se află în momentul ieșirii din criză. Au cîștigat duminică datorită unui joc de bună factură, indiferent de tarele adversarilor. Cu niște fundași care se acoperă foarte bine unul pe altul (de cîte ori îl văd, brașoveanul *Jenei* joacă aproape fără greșeală), *Pescaru* — *Năftănăilă*, o pereche potrivită, tehnică, viguroasă, bună în apărare, penetrantă în atac, dotată cu forță de șut, are șanse să devină una dintre cele mai puternice linii de mijlocași din țară. În față, *Győrfi* a fost un „tirbușon" care a răzbit deseori, de unul singur, prin apărarea bucureșteană cam de „plută" prin dreptul lui *Sătmăreanu*, *Chiru* și chiar *D. Nicolae*, colaborator la înscrierea golului. Primii la minge, liniile echipei mobile și sincronizate, ordine în apărare, însuflețire prin verva lui *Năftănăilă*. *Jenei* și *Győrfi*, iată atributele oaspeților. Victoria de la București i-a fascinat. Mai pot cîștiga acasă 10 puncte și cu 25 în total se vor odihni la vară în „cringul" de la mijlocul clasamentului. Dar fiindcă am vorbit despre îndatoririle de ordin mai general ale jucătorilor, antrenorilor și echipelor, trebuie să menționăm că și Steagul roșu rămîne o formație cu polițe vechi neachitate față de fotbalul românesc. În definitiv a scăpa de retrogradare nu înseamnă decît a te servi pe tine. Obligații mai mari avem însă față de FOTBAL.

Romulus BALABAN

Sus: Brașovenii sînt în culmea fericirii!
Jos: Militarii sînt decepționați!

Panică la poarta dinamoviștilor piteșteni. Un atac al Politehnicii este cu greu stăvilit.

Foto: V. CRIOȘTEANU

Înfrîngere fără drept de apel

La meciul de la Timișoara, Politehnica — Dinamo Pitești, a funcționat ca observator antrenorul federal DINCĂ SCHILERU. Iată părerea sa despre joc și comportarea echipelor:

„Jocul a corespuns și meritul principal revine studenților timișoreni, care s-au prezentat mult mai bine decît în întîlnirea oficială precedentă. După părerea conducătorilor echipei, turneul efectuat în U.R.S.S. a fost foarte util, mai ales din punct de vedere moral. Localnicii au abordat partida cu Dinamo Pitești cu mai multă încredere și au desfășurat un joc bine organizat, omogen, gîndit. De data aceasta ei au știut să-și valorifice calitățile și spiritul de inițiativă. Au imprimat jocului un ritm rapid și au avut o „ultimă pasă", cea decisivă, de mare eficiență (24 șuturi la poartă, dintre care 16 pe spațiul ei). Apărarea aglomerată a piteștenilor a fost combătută prin schimbări de pe o parte pe alta, prin pasa în diagonală, prin „un-doi"-uri. Jocul lor a avut cursivitate.

Dinamo Pitești a început meciul cu un fundaș mijlocaș (Ilie Stelian), dar la 0—2 a trecut la sistemul 4—3—3 și a început să și atace. De altfel, piteștenii au jucat mai bine atîta timp cît au manifestat preocupare pentru ofensivă. E drept că echipa a resimțit lipsa lui Dobrin (bolnav), Barbu și Vulpeanu (accidentați), dar nu acesta este motivul pentru care au acționat mai mult individual, prin Țurcan și Naghi (Radu s-a comportat slab). De aici și un număr mic de șuturi: 3 în prima repriză, 4 în a doua, majoritatea aparținînd lui Naghi. În asemenea condiții, Dinamo nu putea realiza mai mult".

Și totuși C. S. M. S. ar fi putut cîștiga...

Nimic neașteptat, aparent, în acest 3—0 cu care Jiul a „executat" echipa ieșeană. Un sumar apel la amintiri (1—7 cu Steaua, 1—8 cu Rapid și chiar recentul 2—5 cu Dinamo Pitești) obliga pe orice pronosportist serios să meargă cu „1" solist la Petroșeni. Solistul a „ținut" într-adevăr, dar trebuie să spunem că timp de o repriză, aproape incredibilă în desfășurarea ei, echipa ieșeană a făcut o adevărată demonstrație... O demonstrație de calități, de nebănuite resurse, de excelentă conduită tactică dar și de o rarisimă ușurătate, falimentară în cele din urmă.

Cuperman, acest autentic talent ieșean, dar care în marea majoritate a meciurilor are participarea unui „plezirist", a fost fiul care ieri a risipit — cu seninătatea cu care ar fi suflat o floare de păpădie — speranțele ieșenilor. În patru ocazii, în primele 45 de minute, a avut golul în fața bocancului. **În min. 9 a driblat portarul dar, în loc să intre pur și simplu cu mingea în poartă (avea și această posibilitate), a șutat slab și Dan a salvat în corner; în min. 12 a tras de la 8 m alături de poartă; în min. 13, a scăpat singur la 9—10 m dar a tras din nou alături; în min. 45 a repetat figura din min. 9 driblîndu-l din nou pe portarul Zamfir dar iarăși a șutat slab și de data aceasta Pop a fost cel care a salvat în corner.**

Cum au survenit aceste mari ocazii? În urma unor splendide contraatacuri în care apărarea localnicilor a fost purtată „prin toate corzile". A venit însă repriza a doua. După o nouă ratare a lui Cuperman (min. 48), Jiul, aidoma unui boxer care a căutat lovitura decisivă, a punctat — simplu, sigur și sănătos — în min. 50: 1—0! Iar CSMS, asemeni unui boxer lovit năpraznic în plexul solar, a ajuns dintr-o dată în situația de groggy. Învinsă moralmente din acest moment, echipa din dealul Copoului a fost în continuare o pradă ușoară pe care, cu o mai lucidă insistență, Jiul putea să o „sancționeze" la un scor handbalistic.

În încheierea acestor rînduri, o remarcă văzînd echipa antrenată de Șt. Coidum și Tr. Ivănescu: **pe cît este de eficace, de spectaculoasă, de VALOROASĂ linia de atac** (în care Martinovici a excelat duminică), **pe atît de penetrabilă, de știrbă** (și pe alocuri dură), **este linia celor patru fundași.**

Marius POPESCU

CE NE-A PLĂCUT

● *După meciul U.T.A. — Rapid, într-o convorbire cu antrenorul secund al giuleștenilor, Victor Stănculescu, acesta ținea să remarce jocul corect al gazdelor, sportivitatea publicului arădean, Duminică, la U.T.A. — Petrolul, am verificat „de visu" afirmațiile lui Victor Stănculescu. Într-adevăr, la Arad, orice echipă oaspe poate să-și facă jocul în cele mai bune condiții. „Arădenii te lasă să joci fotbal" spunea tînărul extrem dreapta ploieștean Roman. Și are dreptate.*

Rămîne ca aceste flatante afirmații să nu fie dezmințite odată cu înăsprirea luptei pentru puncte...

● *În minutul 58 al jocului Jiul — C.S.M.S. mingea șutată de jucătorul Ionescu, de la gazde, a trecut prin spatele porții apărate de Ursache, a străpuns plasa și s-a oprit în interiorul spațiului de poartă. În timp ce cîțiva „grăbiți" înaintași de la Jiul se sărutau (!?), arbitrul V. Dumitrescu s-a dus fermn spre poartă, le-a arătat jucătorilor de la Jiul spărtura și a fluierat aut de poartă. Fără consultări cu arbitrul de tușă, fără ezitări, liniștit și autoritar.*

● *Manolache a făcut duminică cel mai bun meci al său din actuala ediție a campionatului. „Cici" a marcat trei din golurile echipei Farul. Seara, în orașul de pe malul mării a circulat anecdota că un piteștean care lucrează în port a trimis următoarea telegramă dinamoviștilor argeșeni (viitorii adversari ai constănțenilor): „Fiți cu ochii în patru la Manolache! Stop! Mare pericol pentru Coman. Stop! Mobilizați doi „păzitori" pentru el. Stop!*

● *În pofida terenului desfundat de la Petroșeni, ambele echipe au căutat să dea jocului lor o tentă de tehnicitate. Și au reușit acest lăudabil lucru „cu schimbul": C.S.M.S. a jucat mai tehnic în prima repriză iar Jiul în cea de a doua.*

● *La sfîrșitul meciului Rapid — Universitatea Craiova, un apropiat al cercurilor rapidiste exclama înciudat: „Acest Oblemenco! A muncit azi împotriva noastră cum nu l-am văzut făcînd-o niciodată, în ani de zile, sub culorile Rapidului!"*

Am adăuga noi: Oblemenco a purtat, în ani de zile, de prea puține ori culorile Rapidului...

● *Viorel Popescu a fost omul din apărarea Progresului care a muncit cît tot compartimentul defensiv al bucureștenilor la un loc. Inimos, decis, corect în intervenții, a rezolvat numeroase situații dificile ivite în zona sa. Dacă echipa Farul ar fi fost obligată să joace numai pe partea stîngă a terenului, cu siguranță că ea ar fi învins foarte greu. Noroc însă cu Peteanu și compania...*

● *Un delegat al clubului U.T.A. a făcut, înainte de meci, un sever control al persoanelor aflate în incinta terenului. Și n-au rămas decît cei care sînt îndreptățiți. Chiar și tovarășii din conducerea echipei au stat în tribune. Normal, așa ar trebui să fie peste tot...*

● *Dialog înainte de meciul de la Constanța. Un amic către Iancu:*
— Ce faci rezervă din „Parc des Princes"?
— Mă „răfuiesc" cu Ion Ionescu!
— ?!?
Cu gîndul la golgeter, masivul înaintaș central al Farului a alergat tot timpul după goluri și a și înscris, spectaculos, două. La sfîrșitul partidei, Iancu a exclamat: „Tot nu-mi scapă Puiu ăsta!".

● *Sectorul rezervat copiilor din tribuna stadionului din Cluj a fost singurul care și-a încurajat frenetic echipa favorită timp de 90 de minute. „Tribuna copiilor" a reușit să suplinească restul galeriei clujene care duminică abia „s-a văzut".*